

№ 21 (1367) ნოემბერი 1971

სიყვარული

გამოცემის 48-ე წელი ფასი 20 კპპ.

საქართველოს საბავშვო ჟურნალი

1971

1971

საბავშვო ჟურნალი

საქართველოში საქართველოში საქართველოში

ნა. ზ. ფორჩხიძის

„ისევ ენა ვერ მიძრავს საკვირველსა და საშინელის თქმად“

ბაბრბაშის ტაძრიდან გელათის ტაძარ-აკადემიამდე ორი საათის გზაა მარჯვედ მოარული ქვეითისათვის. ხოლო მოწამეთის მთიდან გელათის კედლებამდე მარჯვედ დამიზნებული ლალუმისათვის ერთი წამიც საკმარისია.

ოთხი წელი განუწყვეტელი ინტენსივობით ისმენენ სოლომ-გომორულ გრუხუნ-გრიანს ბაგრატის ტაძრის ჩუქურთმოვანი ნამსხვრევები. ისმენენ, ქვითინებენ, ოხრავენ ქართული მიწის კულტურული ძეგლები. მათი ოხვრაა ექო გელათზე გასროლილ ლალუმთა გრიანისა.

„მე ვარ ჩახსნილ-ჩაშლილი საკინძე საქართველოს მღვდლად მკერდზე, — ამბობს ბაგრატ, — ნუთუ ისიც, დიდი გელათი, აღმაშენებლის აღმა შენების უღიადესი ძეგლოვანი, ჩემსავით ჩახსნება, ჩაიშლება, ჩაინგრევა?! მე დამანგრია საქართველოს მოსისხლე მტერმა, ხოლო მას, გელათს, ქართული კულტურული თვალსაზრისის თვალსაჩინს, ვინ უბედავს, ვინ ურჩუკი, ვინ ბიჩვერი, რომელი გულდრკუ, პირდაპირი დამიზნებით შეუნგრისო გულისფიცარი? ვინ არიან ეს ურჩულონი, ნუთუ მართლა ჩვენებურები?!“

ოხრავს და ქვითინებს ბაგრატოვანი...

ხოლო თვითონ გელათი არ ტირის. გოცებამ და გოგნებამ გააშრო მისი ცრემლსაფრქვეველი. ბაბრბაშის დარბაზოვანიდან გელათის ტაძროვანამდე სამი საათის სავალი გზაა მარჯვედ მოარული ქვეითისათვის. ხოლო მოწამეთის მთიდან გელათის კედლებამდე მარჯვედ დამიზნებული ლალუმისათვის ერთი წამიც საკმარისია...

ოთხი წელი განუწყვეტელი ინტენსივობით ესმის გეგუთის თაღოვან-დარბაზოვანს გელათის კედლებზე ნაძგერები გრიანის ექო. ესმის, ქვითინებს, ოხრავს...

„მე ვარ ქართული თაღოვანი, მსგავსნი ქართული ცისიონისა, — ამბობს გეგუთი, — საქართველოს ურჩუკმა მტრებმა მოსპეს ჩემი სრასახსლენი. ხოლო მას, გელათს, აღმაშენებლის აღმა შენების უღიადეს პასტოფორიონს, ვინ უბედავს, ვინ ურჩუკი, ვინ გონებაბრჭუ, რომელი გულდრკუ, პირდაპირი დამიზნებით შეუნგრისო გულისფიცარი? ნუთუ მართლა ჩვენებურები?!“

ოხრავს და ქვითინებს გეგუთი...

ხოლო გელათი არ ტირის. გოცებამ და გოგნებამ გააშრო მისი წყარო ცრემლისა. იქნებ მსოფლიო ჯავარსრულობით სახელგანთქმული მოზაიკის იავარქმნა შეიქნეს უარეს და უადრეს ცრემლთა ყოველთა!

ნიკორწმინდიდან გელათამდე ათი საათის სავალი გზაა მარჯვედ მოარული ქვეითისათვის. ხოლო მოწამეთის მთიდან გელათის კედლებამდე მარჯვედ დამიზნებული ლალუმისათვის ერთი წამიც საკმარისია.

ოთხი წელი განუწყვეტელი ინტენსივობით ესმის ნიკორწმინდის გასაოცარი ჩუქურთმოვანს გელათის კედლებიდან ასხლტეტილი გრიანის ექო. ესმის, ქვითინებს, ოხრავს...

„მე ვარ ნიკორწმინდა — გზებით დამკარგავი გრძნულ ჩუქურთმებით, ქარგით დამკარგავი ნაწი უჭურთმებით“. კვლავ ფეხზე ვდგავარ, რადგან მტერმა ჩემს სიძლიერეზე ვერ მოაღწია. ხოლო გელათს, აქამდე ჩემებრ ზეცად აზიდულს, ნუთუ დაცემად დაქვემდებარება მუქრებია?!“

ოხრავს და ქვითინებს ნიკორწმინდა... ხოლო გელათი არ ტირის. გოცებამ და გოგნებამ გააშრო მისი ცრემლსაფრქვეველი. იქნებ იქვე მწოლარე დავით აღმაშენებლის, დიდი ხელმწიფე-ერისიონის ძვალთა ბორჯვა უმძიმეს და უადრეს იყოს ცრემლთა ყოველთა!

მცხეთიდან გელათამდე შვიდი დღის სავალი გზაა მარჯვედ მოარული ქვეითისათვის. ხოლო მოწამეთის მთიდან გელათის კედლებამდე მარჯვედ დამიზნებული ლალუმისათვის ერთი წამიც საკმარისია.

ოთხი წელი განუწყვეტელი ინტენსივობით ესმის მცხეთის სვეტიცხოველს გელათზე ნაძგერები სოლომ-გომორული გრიანის ექო. ესმის, ქვითინებს, ოხრავს...

„მე ვარ მცხეთის სვეტიცხოველი, საქართველოს აზრის სინათლე, აზრის ჯავარი, აზრის სიმამაცე. ჩემს აღმშენებელს სიკეთისათვის მკლავი მოჰკვეთეს (ნეტავ, არასდროს გამხსნებოდეს). უნდა ვიქვა უფრო გასაოცარი: ქართველთა მოღვაწის ყველაზე საშინელმა მოსისხლემ საჭურისმა-ანთარმა აღ-მამამდა-ხანმა არაგვის ხევზე ჯარი აფრინა უსაშინელეს ქალბალა-ხანის მეთაურობით. როცა ყიზილბაშები ჩემს ასაკლებად და საძარცვადად ჩემს დარბაზებში შემოიჭრნენ, თვითონ ქალბალამ მახვილის ცემით დაიფრინა თავისიანი; აი, ასე, ყველაზე დიდმა ჩვენმა მტერმაც არ ინება ჩემი დამხობა და იავარქმნა. ხოლო გელათს ნუთუ ასლა, ჩვენს უმტერო უამს, შემოსდგომია ყიზილბაშთა და თუქმანთა ჯარზე უარესი მოსისხლე მტერი? მაშ, ვინ უბედავს აღმაშენებლის აღმა შენების უღიადეს ძეგლთა ერთობას პირდაპირი დამიზნებით შეუღლეწოს გულისფიცარი? ნუთუ მართლა ჩვენებურები?!“

ოხრავს და ქვითინებს სვეტიცხოველი...

ხოლო გელათი არ ტირის. გოცებამ და გოგნებამ გააშრო მისი ცრემლსაფრქვეველი. იქნებ პეტრიწის გელათური აკადემიის იავარქმნა შეიქნეს უარესი და უმწუხარესი საგოდებელი ცრემლთა ყოველთა!

დმანისიდან გელათამდე რვა საათის სავალი გზაა „გოლგაზა“ ამხედრებული მარჯვედ მოკირითე ავტოხულიგანისათვის. ხოლო მოწამეთის მთიდან გელათის კედლებამდე მარჯვედ დამიზნებული ლალუმისათვის ისევ და ისევ ერთი წამიც საკმარისია.

დმანისის რაიონის ქართულ ძეგლებს უკვე აღარ ესმით გელათის კედლებზე დაჯახებული გრიანის ექო. აღარ ესმით, რადგან თვითონ აღარ არიან. იღუმალ ურჩუკთა ხელმა მოსრა ისინი, ახალი დიდი ტექნიკური მიღწევების გამოყენებით, ისეთივე აფეთქებებით, რაიც ახლა გელათის დასაზარეველ გაისმის მოწამეთის მთაზე. არავინ იცის, ვინ მოსპო დმანისის სამხრეთ-ქართული ძეგლები; არ ვიცით, არ გვიპოვნია, რადგან არც გვიძებნია. ხოლო გელათს აშკარად, პირდაპირ უტიფრობით, დღისით, მზისით ესვრიან, ესვრიან, ესვრიან...

შფოთავენ, ოხრავენ, ქვითინებენ უკვე დამხობილი და ჯერ კიდევ დაუმხობელი ქართული ძეგლები, გელათის ბედით ზარდაცემულნი. ქვითინებენ...

ხოლო ისინი ხითხითებენ... ისინი, ვინც ასე გულდასმით, მეთოდურად, გასაოცარი სირეგენითა და სიშმაგით ანგრევენ ქართული კულტურული შუბლის დიად ქმნილებებს.

გელათის მოზაიკის (იქნებ მოასწროთ მისი ნახვა, სანამ ჩამოიქცეოდეს) მოკენჭილ-მოსირმული ფონიდან შეძრწუნებული ღვთისმშობელი და მთავარანგელოზები იცქირებია. მარია-მის მუხლებზე მჯდარმა ყრამა ლამის არის ნადრევედ შეტკივლოს გვიან ჯვარცმაზე სათქმელი შემაზრწენი ლაღისი:

„ელი, ელი! ლამა საბაქთან? ესე არს: ღმერთო ჩემო, ღმერთო ჩემო, რაფსთვის დამიტევებ მე?“

პროფესორი **ლევან სანიკიძე**

დავით აღმაშენებელი: გამუღვივებო! მოვიხმო ყივრადები, თუ თქვენ თვითონ გაღამირჩენთ გელათს?!

ლიანერილი

თბილისის სამონტაჟო სამმართველო
„პრომსპიაზმონტაჟის“ უბროსს
ახს. ონიკ პავლეს ქე აზნაუროვს!

ამხანაგო ონიკ პავლეს ძე! „ნიანგმა“ მიიღო წერილი პავლოვის ქ. № 29-დან. ამ სახლში, უკვე მეორე წელია, სამოცზე მეტი ოჯახი ცხოვრობს... შესახლებობისას ყველანი აღტაცებულნი იყვნენ: სამივე სადარბაზოში გაყვანილი დახვდათ სატელეფონო კაბელი. მაგრამ მათი სინარტული ხანმოკლე გამოდგა. კაბელი იქვე, სადარბაზოს შესასვლელთან; წყდებოდა და მისი ბოლოები ჰაერში საცოდავად ეკიდა. რამდენიმე ხნის შემდეგ ეს კაბელი მახლობელ ჭამდე გააგრძელეს და ჭაში დაუმალეს ბოლოები, მაგრამ ძირითად ხაზთან იგი დღემდე არ შეუერთებიათ.

ჩვენ მიემართეთ თბილისის სატელეფონო ქსელის სამმართველოს მთავარ ინჟინერს — ახს. ნ. ჯიქიას. გამოიკვია, რომ ამ მდგომარეობაში არა მარტო პავლოვის 29 ნომრის მაცხოვრებლები იმყოფებიან. თურმე ამავე მიზეზით მოკლებულნი არიან ტელეფონის დადგმის საშუალებებს:

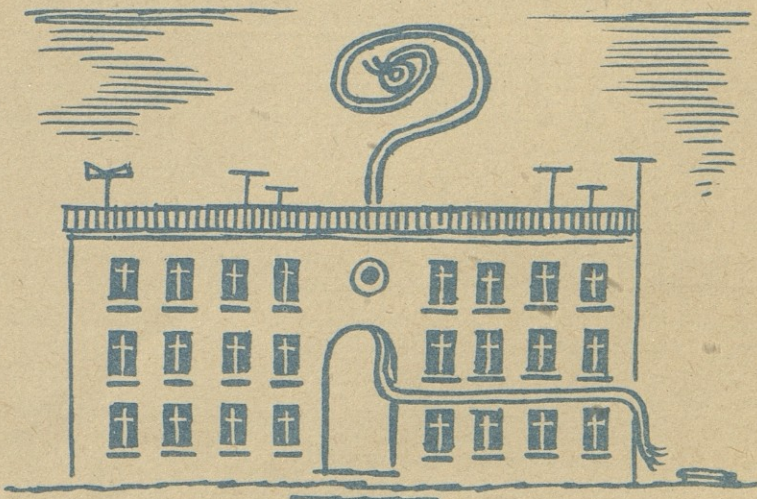
დოლიძის ქუჩის 11, 13, 15, 17, წყალტუბოს ქუჩის 1, 2, 3, 4, წერეთლის პროსპექტის 7, მონკაეშიძის დასახლების 4 და წყნეთის გზატკეცილის 1, 2, 3, 4, 5, 6 კორპუსები; გლდანის ქუჩის № 2, შრომის ქუჩის № 16, ბახტრიონის ქუჩის № 44, ბარნოვის ქუჩის № 129/131, საბურთალოს ქუჩის № 63, 65, წერეთლის პროსპექტის № 12-ა, 12-ბ, 87, 93, 95, 97, 99, 101, 103, 111, ჭავჭავაძის პროსპექტის № 16, ნუტუბიძის ქუჩის № 44 (I, II, III, IV კორპუსები), 46 (II კორპუსი), 48 (I, II, III, IV კორპუსები), 52 სახლები და სხვა მრავალი.

თქვენი სამმართველო ვალდებული ყოფილა, საცხოვრებელ სახლებში, ექსპლოატაციაში ჩაბარებამდე, გაიყვანოს კაბელი და ჩართოს კიდევ სატელეფონო ქსელში. ასეთი დადგენილება დიდი ხანია არსებობს. ბოლო დროს საქართველოს სსრ მინისტრთა საბჭოს 1970 წლის 24 ივნისის № 362 დადგენილების „გ“ მუხლში კი განმეორებით არის ხაზგასმული თქვენი სამმართველოს ეს მოვალეობა: „საცხოვრებელი სახლები ექსპლოატაციაში მიღებულ იქნეს მხოლოდ იმ პირობით, თუ კაბელირებული იქნება და ჩართული იქნება სატელეფონო ქსელში“.

ახს. ონიკ პავლეს ძე! თქვენ რამდენჯერმე ოფიციალურად, არაოფიციალურად და პრესის საშუალებითაც შეგახსენეს თქვენი გულგრილი დამოკიდებულების შესახებ ამ ვალდებულებისა და მშრომელთა სამართლიანი მოთხოვნილების მიმართ. თქვენ კი დღემდე თავს არ იწუხებთ, მიუხედავად იმისა, რომ კაბელის ნაკლებობას არ განიცდით...

თუ ამჯერადაც ყურად არ იღებთ ჩვენს თხოვნას იცოდეთ, არსებობს ზემოქმედების სხვა საშუალება!

ნიანგი

იბეპეპი

ბიზნესული
ბიზნესი

ჰანდიკომუკარი ფორები

შლან ტყეში ცხოვრობდა ერთი ზღარბი მეტად კარჩაკეტილი ცხოვრებით. დღენიდაც სარჩო-საბადებლის შეგროვებით იყო გართული, არავის ესაუბრებოდა და არც ესალმებოდა.

ერთი მელა უდარაჯებდა ზღარბს, ვერ იქნა და ვერ მოახელა, რამდენჯერაც მიუახლოვდა, ზღარბი დაგორგაღდა და თავისი ეკლებით ცხვირპირი დაუწყულა.

ერთ დღეს მელამ ასეთი ხრიკი მოისაზრა: წავიდა, დიდი ფოთოლი გამოსძებნა ტყეში, ზედ წამახული ფიჩხით რაღაც წააჩაპანა და გახარებული მიიჭრა ზღარბთან: „ძმობილო, ძმობილო, გამოიხედე, სასინარტულო ამბავი მომაქვს შენთან: ტყის მთავრობამ გამომგზავნა, სიგელით დაუჯილდოებინხარ, დამპალი პანტისა და მაჟალოს შეგროვებისთვის, ტყეში სისუფთავის დამყარებისთვის!“

ზღარბი გაბრიყვდა და ფოთოლს წაეტანა. მელამ იდროვა და წამსვე გამოფატრა სულწასული და პატივმოყვარე ზღარბი.

მზრინაპი თევი და თოლია

მზრინაპამ თევზმა უთხრა თოლიას: „შენ ჩიტად გადაგვარებული თევზი ხარ; ზღვის სიღრმეები არ გიყვარდა, ნიადაგ ზედაპირზე დაფარფატებდი, ამიტომაც გადაგექცა ფარფლები ფრთებად. შემდეგ ამპარტავნებამ მიგატოვებინა თვისტომნი და მალლა-მალლა დაიწყე ფრენა“. თოლიამ მიუგო: „არა, შენა ხარ თევზად გადაგვარებული ჩიტი. სიხარბემ დაგმართა ვე ყოველივე. თვისტომებთან ლაჟვარდში ნავარდს თევზებზე ნადირობას არჩევდი, ნიადაგ წყალში ყვინთავდი და ამიტომაც გადაგიგვარდა ფარფლებად ფრთები“.

რომელია მათ შორის მართალი?

კოვზი და ფლვა

მრთმს კაცმა მოინდომა კოვზით ზღვის დაღვევა და რჩევა ჰკითხა თავის მეგობრებს. ერთმა ურჩია: ზღვისოდენა კოვზი იშოვე სადმე და ერთ ყლუპად არ გეყოფათ ზღვა. მეორემ უთხრა: კოვზისხელა ზღვა იპოვე და ის დალიეო. ხოლო მესამემ ურჩია: კაცი თვითონ არის ზღვა, ყველა სხვა ზღვა კოვზით დაილუვა, მაგ ზღვას კი ვერაფრითარი კოვზი ვერ ამოწურავს. ზღვა შენსავე თავში გაქვს, რაღად გინდაო სხვა ზღვის ძებნა?

გადახეყვეტი აკოუაქეტი

ჰინჰველამ უთხრა ჰინტველიჭამიას: „ამოდენა მხეცი ხარ და ჩემი წყალობით გიცნობს ხალხი. მე რომ არ ვყოფილიყავ, შენი ვინაობა არავის ეცოდინებოდაო“.

ხოლო ჰინტველიჭამიამ მიუგო: „შე საბრალოვ, მიწასაც ძლივს აჩნხარ, ჩემი საუზმე რომ არ ყოფილიყავ, ვერც კი გაიგებდაო ხალხი შენს არსებობას“. ეს უთხრა და წამსვე გადაასანლა, რითაც საბოლოოდ „დაუმტკიცა“ თავისი უპირატესობა.

ზვიად გამსახაშვილი

გან. 1. აპრილი

— მს ჩვენი პრეზიდიონი გვლავლავ ხომ არ გვიპირებს სურათსადა, ხალ გვლავლავ რის ღვინავარიც კავს-პრესიონი?

გან. 2. აპრილი

— რა უნდა, შე მისე, კე ვაჟსი...
— არაუფი, ბიჭო, მითხარ უსი მუხარო...

გან. 2. აპრილი

— დაღუპ, გვიღუ? პარიონიღუ გავივი
და გვლავლი დამიგარული?

— უსტავ რის ამიონე და ხნავლა დამიგარუნე, მითხარე ხომ არ ამე-
ნინა? კამიფილი გარ, მამამი!

გვირაბი

ჩხობა სამ საათს ნაწყაყარამ, ბარგი-ბარხინო, პაპირისის კვამლი და ღვინო-არისის სუნით გავსებულმა ავტობუსმა კიდევ ერთი მშრალი ნევი გააძვრა, კიდევ ერთხელ აღწულდა ავტობუსი და ცოტა ხანი ხსილანდ მოქრულული გაბნობილი მსურველი და დავეხენს შროის მიოქცა, მიოქცა კიდევ გაბნობილი იმ წილით, თუღულით და ავტობუსის რაღაც ნაწილის გულთავებულ რაღაცეებში შეგებრებულმა მგზავრებმა შევიბამოსენიეს. მეთხებ რიგები მსხვილი ჩოფურა ცაცი წაიშობდა, შოის გაიჭურვება სკამსა და სკამს შუა, ხელსარების, ჩემიხების და მალურების გრესების გააღალავა და მძღოლის უკან გაჩნდა.

გვირაბთან რომ მიხვალა, იქ გამიჩნეა — თქვა და წახილია ფეხჩარამ დაიწყო ყურება. ასეც დაიწყო მძღოლისა და მძღოლის, მთელი გზა იმას რომ იწვევნიოდა, ნაწილი არა აქვს ამ ფეხობის, ჩემი მთელი არ იყის ნაყილი, ისევე უკმაყოფილოდ მიღობდა, ჩოფურა ცაკს ქვეშობდა ახელა და ჩახლწილი ხში თუღინა: — რომელ რესტორანთან, დღითან თუ პატარასთან?

დღითან.

მძღოლმა ერთხელ კიდევ ახელა, კიდევ უფრო მეტი უკმაყოფილებით, მანქანა სიჩქარედა ამოავლო და ნელ-ნელა დაამუხრებდა, ჩოფურა ცაკმა უკან მიიხელა, — აბა, მშვიდობით, ხალხო, — კმა რაღაც გაუბეჭდავად ჩაიღია. მძღოლმა კარი მოიკახუნა და ისევ დავაბია. ახლა მქონამე რიგები წამოვიდა შუა-შუა, მალარაშერული ქალი, მალარას და საკვირის მუღუქვამე წამოუსვია ხელი და თითქმის თავისთვის თქვა:

— მე კიდევ მართანად გამიჩნეა, ასოდა-მყოფილიანამ მძღოლმა ერთხელ კიდევ გამიხელა უკმაყოფილოდ და ქალის გამოსაქვამელი „წიხი ხმაზე“ იკითხა:

— იყავიხე ხომ არ ავებებინებინეთ, რა იქნა!

— იყავიხე ახარბინებელი შინ გვეყოლებინა.

— კი.

მძღოლმა მანქანა დაამუხრებდა. — აბა, ჩარბინილი. ქალმა ერთი მიხელა და ჩაიღია. მძღოლმა კარი ღრთინა და მგზავრების გაღმობდა. — რაღამ არაინ მითხარო, გე ატობური ბოძები რომ მომიჩინებია? — ვინ არი, იგი, ეგა? ჩვენი კოლმუქურნობის თავმჯდომარის კოლა: — ვაი, მომიკვდა თავი. ის იყო დავიბარით, რომ ვიღაცამ ავტობუსის ფურღელე დაბრახუნა და დაიხანა: — ვა!

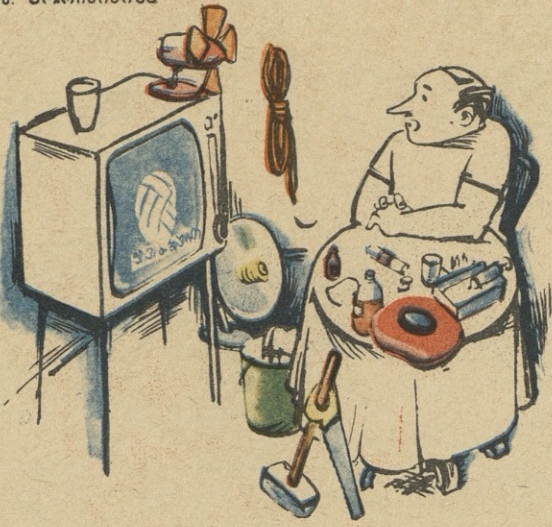
მძღოლმა ერთხელ კიდევ და კარი გახელა. — აა, მოილი! — იპირებოდა ის ვიღაცა დაბლა და ცოტა ხანი საინი შემიბრძენდა — გეგავი და დაბა. გეგა და გეგავა ახალგაზრდები, მსხვილები, დწითლები, სახელადაბები, დათაბობრილი, ცოტა მეტი ხნის, ცოტა უფრო მალარაშერული (დაბანული ქურთუკი, კორხის ჩექმა, მოღებები, მოღად მრავალი ყევი), სკამების სკანდ რომ მოიღებინე, გეგავს ერთმა მგზავრმა ხელი წაქარა.

— დაივი ხარ, რა ხარ! გეგავი პირი ყურებამდე გახსნა. — მოფერი ჩემე მსხვილი არ არი? — მე შენ სისქისთან საქმი არ მაქვს. — აბა? — თითხე დაღუღი. — ვაი, მე ჩასაქვლი მერე ერთი მაინც ვერ ამოგაქვდი! მგზავრებს სიცილი წასკვიათ. დაბარალებულსაც მოეწონა ასეთი მასხვი, იმასაც გეგავია და იკითხა: — საღაურები ხართ? — თქული თათრები... საღაურები ვიქნებთ, აქებურიც ვართ, კახლები. — სათიქულიან აუღანამდე სულ კახეთია, რომელს დაიხარებ ხართ? — ვე არ თქვი. — როგორ არ თქვის!

— გვრცხენია, ისეთი გვევალა სოფლიდან ვართ არ, ეს რომ არა მუღუღად გვევრდებოდა, — გვლავლავ გეგავა დაბა, — ჩვესც ვერ გამოვინდობილი. დათა უკვე დამეჭარიყო, ხელები ქურთუკის ციხეში ჩაიქო და, სკამის სახურავს მიყრდნობილი, აღუსიანი თვლით უცურებდა მშაპსკაცებს. — რა თხოვ დამეჭარი მყვეფივით ლულე მგ თვლები, — ახლა გეგა ჩაღუღდა დაბა, — რა ნუყავა რომ გავსე დატყუდილი და წვიმა, რას იზამ ხელე. — ცა და დღემიჩა რომ ერთმანეთს შესკლდეს, მანერ წავალ და ფულს გამოვღწე. ამ სიტყვებზე მიიბიხება, აბა, რა შობამდებლობა დატოვებ ხალხზე, ნახა, რომ მე, რაღაცეა უცხვი კაცი იმ სიზოვანობაში, ვიღებობილი, ცოტა უკან დაიხარე, კარვად შემაგეფივლი და მითხანა: — რაი იყინი? — ერთი ანელოვი ვამსხსნდა. — დათამ კიდევ ამავალი-ჩამთავლიერა, გეგავს და გეგავს ახელა (ისინი რაღაც სხვახალ იღიმებოდნენ), თვლით თვალს გაიყარა. — აბა, თქვი. — ხალხში არ ითქვის. — შენ, რა იქნა, შემოგზავნის ჰვებარ რაღაცა, საღ მითხარ? — თუღული. — იქებური ხანა? — სტუმრად მიდივარ. — როგორღა? ვიფიქრე, ახლა ვიღრა, ჩამოვიცილო-მეთქი, მაგრამ, ჩანს ვანხიხას მიმიხება, სახე ისევ ჩა-სტება. — მე გეგობა, ვისთანაც მიიხარა? — მილი და რე ვავცილები! სახამ მე რამეს ვეტყუი, ქალი მოხალა და მუღოტი თავი მიმიხეობია. — აი, ხომ არც ქოჩორი მაქვს, ხელებზეც, დახე, ძილს რომ დაეყარა, არ შეუძს, მაგრამ როგორი ბიჭი ვარ, იცი? აი, მამა, თქვენც აქა და მეც

აქა წერა-კითხვა ხო იცი? — გვეული ქურთუკის ქვეშ შეიყო ხელი, საფურე ამიოლიერა, გაშალა, ვარდისფერი ქვითარი ამიოლი და მომავლიდა. მე უკვე მართობდა ეს ამბები, ქვითარი გაშალა, წყავითხე და გავიგე, რომ ღვინო-გამოსა-წავიჭარისის ჩამაგებულ ღვინოში უღლა მიქცა — 34,750 მანეთი (ფულით ვეღო კრისი). — მამალო წაყავითხე — შემოგვეღწენ გოვია და გავიგე. — ავღიდა და მამალოც წყავითხე. მგზავრები ინტერესით ვეყურებდნენ. — მოქცი ეგ აქ! — დათამ ქვითარი გამოიბარა, დაიქცა, საფულეში ჩაღო და უშენი ჩაიხარა. — ეგ უკმაყოფილები და შევასი, — მძღოლმა კიდევ წაშლული ღვინო, ტარტაროლები წაიღო, რომ გეგავთხელა, თქვი, რა ღვინოზე მექვს ლაბარე. — ტარტაროლები წაიღო, რომ გეგავთხელა და მამალოც წაიღო. — ბუი ვიღო დინი ზალანსა გამოიძა. — ბუი სახალე პირველი დინი ზალანსა გეგავი, თხი თხი მალა, თხი დაბლა, ერთი ჩარეტი ვენახი, ამ დათამდე ბოსანი, მარტო სამი ბანდანი წერლი წიქვა მაქვს დაქუთული, ქლა, შწილანი, ღორი, ფურღელი, დამაღული, ხბი, ცხვრები, ქათამი, თხანაც თვი და თვი რაც არის, ჩამწიქობი ბიჭე აი, ხო ვეგვი ვიცი, კარვად შემოვიხელე, ხომ ვეღვი ვგეგვება, მგზავრე ნახა-შის ვერ გამოვარეხე, სისამაღელიც ვეგავრე გასკვრილი და მიწში რა ჩასაქვლი ვარ, ქვითარი ხომ წაიქიხი, რა ფული იქნა. ეგ განა მარტო თალი დინის ფული, ეგა წყალი და მამალოც ცოცა დამაშადებელი, ცოცა წყალი მამალოც ბარბის ვეგვი მე? — ეგევა ეს მამალოც ერთმანეთს წაიჭილბილი რომ ღვლდებოდა, ზღო რომ მგლავა სიგებრი სუკევი წიქანს, არ მითხარ, არ მიყავი, ან არდა მამაში, მრავალდ მითხარული ღვლილი, ნირწყალით, თინდაც ისევე, მარტო მარტოწყალით, კი თიგებოდა, ხხილვალა, გეგავი ვიგე სე ტარტაროლები წაიღო

კები, თუ ფული არ გექნება, გეგავის ვერ იგემებ ცხოვრებაში. იყავი მამის ბუნებრივით დათამ ახელა და პირი გვევალა მამარენა დამიღობი. — თანაც თხი ხალხის პატარანი თუ ხარ, თანაც, რა მე ვარ, ისეთი გეგავი ხარ, სახითა — მკვს აქვებე მურაბადა, მაგრამ სახითი ეხლა ვიღას სტრადება. ეხლა ფული, მარტო ფული, შენი... ბევი ფული, ფული და მანქანა, ტარტარო-მული „ვოლვა“. შენი გეგავი მამის არის კარგი და შენი კაცობაც, თორემ ისე, სწორი არ არე? — აი! კი! — უღასტრებდნენ ვეგვი-იღანა. — სწორი არ ვარ! — ისევ და ისევ კითხულობდა დაბა. — სწორე ხარ სწორე! — ისევ და ისევ უღასტრებდნენ აქეთ-იქიანა. მზღოლ დასკადამელოლიანი მძღოლი იღა ჩუბდა. იმას სამი მანეთი მამაქვს (ფულით ახლა ვერსილი) საწილად კოლმუქურა გამოგარება. გეგავი იმ ვაცს მოეფერა, თითხე, რომ დავაღა. — გეგავი, ლამაზო! ანავერი ვეგვიწვილი, ჩვენივერებო, ვეგავი, ხო ჩაიხელნა. დათა ერთხელც მომიბარებდა. — აა, მგვად, თუ არა, მოიღახე ჩემთან, თუ არა! — და რაი იღობოტი დიღობის მეტი ვეგავიწვი ამიოთახი ჩვენს სხებე, ხელი ჩაიქიხა, — ერთი შენი იქნებოდა და წაიღა, ნელ-ნელა ჩაიხანა გაბუნებელი ქურთუკის ზურგი კარზე. — მძღოლმა ავტობუსის ძაბო, თავივე მივიღილი და სიწვენი მამალოც და მძღოლს რაღაც ნწილი და რაღაცეადაც ისევ, მე დეჩენის ჩამოწვიეს უფლებად ვიგე ვერითი მდარა მამაქვს მასევე დღეს, რომელსაც საკუთარი თვლით ენახა სიგებრი ვეგავიწვილი და მიეღო ხე ამას მიყვებოდა. მასწავლებელმა უწერი გამოგვეჩვენებოთ შემოგვინა და საბარბისებე გამოიღო. ავტობუსს კვლავ ნისლე მივიღო.

ფეხბურთის მოლოდინში

ნ.ნ. ზ. ზორჩხიძისა

— სევესტის ხომ იცნობ? ჩვენს ეზოში ცხოვრობს...
— აბა, სევესტი? კატიოსანი რომ არის?

ნ.ნ. ზ. ნიშარაძისა

— რაც შენ ყოველწლიურად ცოლის ზაბარზე ფული გმხარჯება, პირდაპირ ზანგი ქალი გეთხოვს, არ მხრ-ჩია?!

ვინმეს რომ ეთქვა, შენი კოორდინატების სახლი შეიქმნა და არ აშენდება, შესაძლოა, იმ პატიოსანი კაცისათვის, ბლავგი სავანი ჩამერტყა თავში და, როგორც საშუალო რანგის ბორჯომიკმედი, ციხეში მოვხვედრილიყავი.

როცა ჩვენმა პირველმა თავმჯდომარემ (ამჯერად მეშვიდე გვეყავს) საერთო კრებაზე ომბახინად დასქეპა, დიდი-დიდი, ცამეტი თვე გაივლის და ჩვენს ბენდიერ ბინებში ღვინით სავსე ჭიქებს ავწევთო, ცოტა სკეპტიკურად კი გამეღიმა, მაგრამ მომავალმა მეზობლებმა მაშინვე შემომიტიეს: როგორ გეკადრებათ, ვერა ხედავთ, არწივივით ვაუკაცია, მაგის სიტყვას წყალი არ გაუვაო.

ცოდვას ვერ ვიტყვი: პირველმა თავმჯდომარემ ბევრი იჩალიჩა, ათას ადგილას ივაგლახა და ივიშვიშა, მაგრამ მესამე წელზე მაინც გადააყენეს, საქმე წინ ვერ მიდის და ახლა სხვას ვაცალოთო.

იმ სხვამაც ბევრი ირბინა: ეს ბლოკები, ეს ხე-ტყე და არმატურაო... მერე კიდევ სხვა ჩაერთო ამ ორომტრიალში და, მერვე წელს, როგორც იქნა, ოთხი საღარბაზო დამთავრებულად გამოაცხადეს.

ასეთი შტურმით თავის დროზე, ალბათ, ბასტილია არ აუღიათ, როგორც იმ ჩვენი სახლის ნახევარი ავითვისეთ საკუთარ ჭერს და ნატრებულმა მობინადრეებმა.

ვიდრე მიგრებილ-მოგრებილი კარის ადგილზე შედარებით სწორს დავკიდებდი, ვიდრე შესასვლელში პარკეტად წოდებულ ნაფორებს ავაგლეჯდი და ახალს დავაგებინებდი, ვიდრე ათი ათას წვრილმანსა თუ მსხვილმანს მოვაგვარებდი, ახლობლებში ბარე ხუთი მევალე შევიძინე.

როცა ერთ საღამოს ღურგალმა თითო სახელურის დამაგრება და თითო ანჯამის მიჭედება ხუთ-ხუთ მანეთად მიანგარიშა და გასამრჯელო თავისებურად დაამრგვალშეაჯამა, მეტი სიმტკიცისათვის კედელს მივეყუდე...

— კაცი შენ ყოფილხარ, მე ტყუილად მისწავლია თექვსმეტი წელი, — ესლა ჩავილაპარაკე.

— რატომ თექვსმეტი? იქაც სამი! — შემეშველა მოულოდნელად ცოლი.

— რა სამი? — მივაშტერდი სამზარეულოს კართან ატუხულს.

— რა და, ასპირანტურის წლებს აღარ თვლი, შე კაცო?!
ასპირანტურის გასწავლა ნამდვილად ზედმეტი იყო და ისედაც მოწამლული გუნება სულ მომეშხამა.

ბევრი შეცდომა მომსვლია... უფრო მეტი, დარწმუნებული ვარ, მომავალშიც მომივა, მაგრამ ის ერთი ვერაფრით მომიხდებია: ნათესავები შემიჩინდნენ, ონკანი სამზარეულოში ცუდად დვას, კუთხე-

ში გადაიტანე და სივრცეს მოიგებო. გავბრიყვდი. ამ „ობერკაცამ“ დამატებითი ხარჯების გარდა, ცინცხალი რვა თუმანს შეიწირა. რენეკანმა, რომელსაც დიდის ამბით დავუდგი ჩეხური „ვინტილები“ (ქართულად არ ვიცი, რა ჰქვია და აღარც მაინტერესებს). წყლის გამწვებისა და გამოცდის დღეს ერთი ამოიხროტიხა, თხუთმეტიოდე წუთი იწანწკარა და სამუდამოდ დაღუშდა.

ბედად წლევიანდელი ზაფხული წვიმიანი გამოდგა, სახურავზე ტაშტები და ვედროები დავდგი, ასე რომ, ხელ-პირის დასაბან წყალს როგორღაც ვაგროვებთ.

დაახლოებით ასევე დაემართა ლიფტსაც. ერთ დღეს მექანიკოსებმა, რაღაც მანქანებით, აამუშავეს, ჩამბარებელ კომისიას შეატყუეს, მეორე დღეს საღაც გადაიკარგნენ და მეცხრე სართულზე გაჩხირულ კაბინას, მეოთხე თვეა, უანგი ჭამს... კაციშვილი პატრონი არაა!

ერთმა ჩემმა მეგობარმა მწერალმა, რომელიც ზოოპარკის მახლობლად, მეხუთე სართულზე ცხოვრობს, იმეტიჩრა და ლიფტში ჩაჯდა. ის იყო, გაიფიქრა, ბავშვებს საჩუქრით გავახარებო, რომ კაბინა გულგრილად გასცდა მისთვის სასურველ სართულს, ერთი დაიჭრიალა და საღაც მერვე და მეცხრე სართულს შუა გაიჭედა. ის ღამე და მეორე დღე, სამხრობამდე, ბეთქილივით იყო გამოკიდებული ცისა და მიწის შუა. ახია! მეხუთე სართულზე ვიყო და, ლიფტისკენ როგორ გავიხედავ!

ერთ რამეს ვერ დავშალავ: ბოლო (ე. ი. მეთერთმეტე) სართულზე აღწეულს თითქმის ყოველდღე მეუფლება ის ენით აუწერელი განცდა, თენსინგ ნორვეიმ ევერესტზე ფეხის დადგმისას რომ იგრძნო.

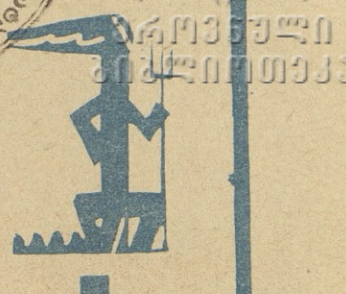
ჩემს დღეში ჩავარდნილი კაცის გამხნევება არც ისე იოლია და ამიტომ დილის გამამხნეველ ვარჯიშებს შეგნებულად გავურბივარ. მეთერთმეტე სართულზე დღეში ორ-სამჯერ (ზოგჯერ მეტჯერაც) ფეხით აბობლებს სავსებით კმარა გასაავარჯიშებლად. მით უმეტეს, თუ ილღიაში ორი ღლაპი გყავს ამოჩრილი.

თუ ყველაფერი ასე გაგრძელდა, ჩემი ვარაუდით, ვაკე-საბურთალოს გადაკვეთაზე, ელექტრონის ერთ-ერთ ბოძზე, დაინტერესებული მოქალაქენი მალე წაიკითხავენ გაკრული, ოღნავ ნეოვული ხელით დაწერილ განცხადებას:

„ვევლი ოროთახიან, ორლოჯიან, მზიან, მალაქქერიან იზოლირებულ ბინას ერთოთახიან, დაბალქერიან, დაბლსართულიან, წყლიან ბინაზე. მსურველებს შეუძლიათ დამირეკონ სამსახურში ამა და ამ ადგილას, ამა და ამ ნომერზე და, თუ არ შეწუხდებიან, იკითხოთ არველოდი წინააპა“.

საქაპანდო ჯუნქი

№ 723
მეგობრული
1971
25-XI

ალაპიანი და პირუჭყვი

პუთაისელ შოთა ლეონტის ძე ჩიქიძესა და წყალტუბოელ თეიმურაზ აპოლონის ძე ძაგნიძეს, რესტორანში დროსტარების შემდეგ, ავტომანქანის ტარებაც მოუნდათ.

— ჩემო შოთა, სადღეგრძელოში რომ მიიხარო, მძაყაც სიცოცხლესაც კი განდობო, მოდი, შენი „ჟიგული“ მანდე, საჭესთან მე დავეჯდები! — უთხრა თეიმურაზმა მეგობარს.

— ავტონისპექტორმა რომ მიღობილობა მოგვთხოვს?

— ავერ არა ხარ ცოცხალი მიღობილობა?

— კეთილი, — თქვა შოთამ და მძაყაც სიამოვნებით დაუთმო თავისი „ჟიგული“ № 84-86, 0738.

თეიმურაზმაც მიუშვა მანქანა ტყიბულისაკენ. სოფელ საკირეთში რომ შევიდნენ, „მესაქემ“ ლამის ბინდებულში ძროხა დალანდა. დაამუხრუჭა... ამოაღ! მანქანა პირუტყვს შეასკდა.

— რა ეშველება ახლა ამას? — თქვა შოთამ.

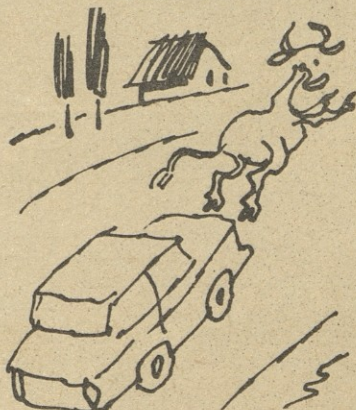
— დანის მეტი არაფერი უშველის. რა სახაშლაფია, ბიჭო!

საიდნადაც მილიციის თანამშრომელი გაჩნდა.

— ამხანაგო მილიციელო! — მიცივიდნენ მას ღვინით გაბრუებული მძაყაცები, — საქმეა ახლა ეს? მოვდივართ, ვაძლევთ სიგნალს, ძროხა კი ყურსაც არ აპარტყუნებს. ჰოდა, დავეჯახეთ. დავეჯახეთ და ძროხამ სული განუტევა. ეს, სამწუხაროა, რომ პირუტყვს გონება არა აქვს. ხომა სამწუხარო, ამხანაგო მილიციელო?

— უფრო სამწუხარო ის არის, ზოგიერთ ადამიანს რომ არა აქვს გონება, — უბასუხა ლამის გუმბა და ნაბახუსევი მძაყაცები წინ წაირეკა.

სერგო აბაიშვილი

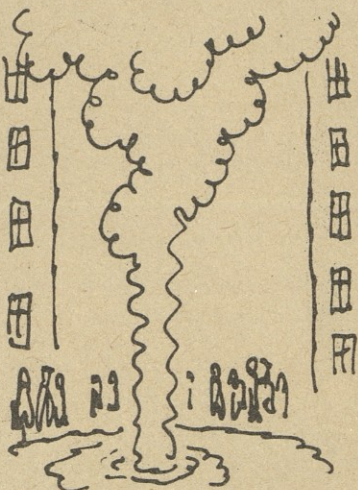

ველკანი

1971 წლის 9 სექტემბერი იყო. რედაქციაში ტელეფონმა დარეკა.

— გისმენთ! — ჩავძახე ყურბილში.

— წურწუმის ქუჩის № 21 კუბოში ველკანმა ამოხეთქა, კატა-

სტროფული მდგომარეობა, გვიშველეთ! — ყვიროდა ვიღაც.

ფაქტმა ისე დამაინტერესა, რომ დაუყოვნებლივ გავმართე შემთხვევის ადგილისაკენ.

აი, რა სურათი გადამეშალა თვალწინ: აღნიშნული ეზო საოცრად ჰგავს ვულკანის კრატერს. ცილინდრისებური ეზოს ცენტრში თუნთუნებდა რაღაც ლავისებური სითხე, რომელიც გარშემო აუტანელი სუნის გაზებს აფრქვევდა. როცა მალა ავიხედე, მივხვდი, რომ, დაახლოებით ერთი საათის წინ, ვულკანის მოქმედება გაცილებით მძლავრი უნდა ყოფილიყო: ლავის შეხვევებს მესამე სართულამდე აეღწია და ერთიანად გაეთხუნა შენობის ფასადი. პირველ სართულზე კი ბინები ამ ლავით იყო სავსე.

— კიდევ კარგი, ჩვენს ბელზე, ყოველთვის დღისით ხდება ეს კატასტროფა, — შემომჩივლეს მობინადრეებმა, — თორემ, ღამით, უთუოდ ამოგეახრიობდა ეს წუშა.

— რამდენ ხანში ერთხელ იღვიძებს თქვენი ვულკანი?

— უკანასკნელი ორი წლის მანძილზე ეს უკვე მეხუთედ ამოიფრქვა... მოვლენ, გაწმენდენ, წაგლენ... გამომწვევი მიზეზების აღმოჩენასა და მის ლიკვიდაციაზე არავინ ფიქრობს. გვიჭირს „ვულკანის ეპიცენტრის“ მიკვლევაო, თავს იმართლებენ. ჩვენ კი ისლა დაგვრჩენია, დავრწმუნდეთ, რომ საქმე გვაქვს არა რაიმე საკანალიზაციო გაყვანილობასთან, არამედ ნამდვილ ვულკანთან. რა ვქნათ, ბატონო? — მკითხეს ბოლოს.

— ვულკანის ხელახლა ამოფრქვევის შემთხვევაში საჭიროა აცნობოთ არა კანალტრესტის 26 კომისრის სახელობის რაიონის კანტორას, არამედ სეისმოლოგთა ბიუროს! — ვუბასუხე მე და ერთხელ კიდევ გადავხედე ახლად მიძინებულ ვულკანს!

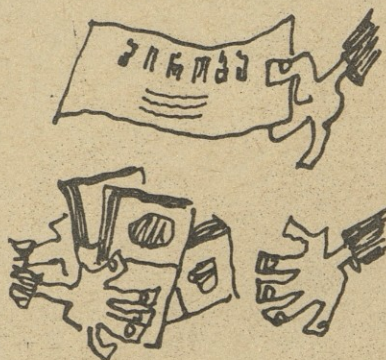
გაიოზ შავერაშვილი

ნიანგის იურიდიული კონსულტაცია

კითხვა: უფულო უნდა იყო კაცი, რომ უბინაო ადამიანი არ შეიცოდოდ, მით უმეტეს, თუ შენც უფულო ხარ... მართალია, საბინაო სამმართველოსთან არავითარი კავშირი არ შექონდა, მაგრამ, ფულის გულისათვის, რას არ მოიგონებს ადამიანი! ჰოდა, მეც შევიბრაღე მოქალაქეები: მერი დოლონაძე, ვერა გვიმრაძე და ზინა ქაფიანიძე. პირველს 14.500, მეორეს 8.000, მესამეს 5.000 მანეთი ავართვი და ახალ ბინებში შესახლების პირობა მივეცი. ეპ, რა გვიჭირდა, ქვეყნად ყველა პირობა რომ სრულდებოდა! მით ჩემი „პირობა“ დარჩათ, მე კი — მათი ფული. მაგრამ... ჩავვარდი. ახლა თქვენი გთხოვთ განმარტებას: ჩემს მიერ უბინაოდ დატოვებულ მოქალაქეებს რა ეშველება?

მანანა მამარიაშვილი

პასუხი: მართლაც იმათ იკითხო, თორემ თქვენ გარანტირებული გაქვთ „ბინა“ 8 წლით. კონსულტანტი მ. ხმალაძე

ჩავივლიათ?..

(განიამოვსპის რ-ნი)

ნერგეთში ერთხელაც თუ ჩავივლიათ, (აქ ერთ უბანს ეძახიან „დაფენილას“), შეამჩნევდით: ქაფენილი აყრილია, ზედ „ასფალტად“ დაფენილია. შარშან, წელსაც ძლივს მივხვდეთ ჩირნახული და ბედლებში მიფუჩინეთ მყუდრო ბინა. ახლა ვნატრობთ, რომ შესტიკვა გზაზე გული

იმისთანა კაცი, ნეტავ, გვაპოვნინა ..

ზაზა კაციშვილი

მთავარი რედაქტორი ნოდარ ლუმაბაძე

სარედაქციო კოლეგია:

ზ. გოლჭვაძე (პ/მზ. მღივანი), ს. კლდიაშვილი, ნ. მალაფონია, ბ. ნიშნიანიძე (მთავ. რედ. მოადგილე), ნ. შველიძე, ო. ზეილიძე.

საბირისა და იუმორის შუარნალი „ნიანგი“.

თბილისი, რუსთაველი: პროსპექტი № 42.

Тбилиси, Сатирко-юмористический журнал «Нянги». ტელ. რედაქტორის 99-76-69, რედ. მოადგილის 93-49-32.

საერთო განყოფილების 93-10-78.

სამ. კვ ცვ-ის გამომცემლობა. ИЗДАТЕЛЬСТВО ЦК КП ГРУЗИИ.

გადაეცა ასაწყობად 11/X-71 წ.

ბელგოფილინა დასაბამად 4/XI-71 წ.

ქალაქის ზომა 70x108 1/2.

ფიზიკური ნაგავი ფურცელი 1,

საპარიცხო-საგამომცემლო თავახი 1,4.

სამ. კვ ცვ-ის გამომცემლობის სტამბა,

თბილისი, ლენინის ქ. № 14.

ТИПОГРАФИЯ ИЗД-ВА ЦК КП ГРУЗИИ

ТБИЛИСИ, УЛ. ЛЕНИНА № 14

შობ. № 3599.

უბ. № 02191.

ბირაში 129.200.

საქართველოს
გრაფიკული
საბჭოთა
საქართველოს
გრაფიკული
საბჭოთა